

Föredrag om Jesus.

Bunkeflo Strandkyrka i Malmö den 12 oktober 2010.

Biskop Anders Arborelius ocd

Föredraget är nedskrivet efter bandinspelning

Vi börjar med att citera en dikt av Johannes av Korset som kan hjälpa oss att se en lite oväntad aspekt av Jesus och hans mysterium.

Då nu tiden var inne att Guds Son skulle födas, trädde han lik en brudgum ur sin kammare fram. Med sin brud ömt förbunden som han bar uti famnen, lades han i en krubba, av sin ljuvaste Mor. För att värmas av djuren, som där stodo i stallet. Då sjöng mänskan av glädje, då ljud änglarnas sång. För att fira det bröllop, som här stod dem emellan. Men vår Gud i sin krubba grät och snyftade där. Det var smycken som bruden förde med sig till festen. Jesu moder stod häpen inför bytet hon ser: Gud har människans tårar och i mänskan bor glädjen, vilket ju för dem båda dock så främmande är.

Johannes av Korset anknyter till den klassiska tanken, att när Gud blir människa ingår han ett slags äktenskap med mänskligheten. Han blir mänsklighetens Brudgum, Kyrkans Brudgum redan från början. Det är ett saligt utbyte mellan Gud och människan som sker. Gud stiger ner och blir ett med människan och människan höjs upp till Gud. Redan från början sker något oerhört stort, när Gud kommer till jorden. Det är ett heligt utbyte där Gud delar människans sorg, tårar, smärta och utsatthet och där människan får dela Guds glädje, frid och fullhet. Detta skall vi nu tillsammans försöka se på. När Gud blir människa, sker något stort som fortfarande präglar vårt liv som kristna. Vi tror att Gud i sin ofattbara godhet vill oss väl. Han vill ge oss det största och högsta som finns.

Gud blir människa för att människan skall bli gudomliggjord. Så säger de grekiska fäderna, när de förklarar varför Gud blir människa. Gud vill dela sin heliga verklighet med oss människor. Därför stiger han ner för att dela vår mänskliga verklighet i all dess spruckenhet och bräcklighet. Det är ett heligt utbyte som sker redan från början. Det försöker Johannes av Korset fånga in. Det är något som vi kristna också förstår innerst inne. Gud vill ge oss det största och högsta, sig själv, genom att bli människa för oss. Men han vill också ta ifrån oss det vi inte själva kan göra, det vi själva inte klarar av. Det är så vi kan förstå frälsningen. I Jesu namn ligger själva hans betydelse, hans uppdrag. Jesus betyder Gud frälser, Gud räddar, Gud förlöser oss ur vår fångenskap. Det är redan från början klart vad Gud vill göra när han blir människa.

Vi får tro att han fortsätter att arbeta på det sättet i vårt liv som kristna. Den del av vår existens som är tung och svår - det vi kallar synd, bortvändhet, sår, obegripligt mörker - vill Gud dela och så inifrån befria oss ur vår fångenskap. I vår tid finns det något speciellt som människor erfar som sin stora svårighet och svaghet: tomheten, ensamheten. Hur många människor känner inte att livet är någonting som inte riktigt passar ihop med dem? De är inte riktigt hemma i tillvaron. De känner en ensamhet, hemlöshet i tillvaron. Det gäller då att upptäcka att vi inte är ensamma med detta utan att Jesus Kristus har stigit ner till just den del av verkligheten, där vi själva inte är riktigt hemma, där vi känner oss utsatta, ensamma och övergivna. Denna grundverklighet är i alla tider viktig att förstå: att i den del av mitt liv, av världens liv, av människornas liv som är som tyngst och svårast, mest obegriplig, just där har Jesus blivit närvarande. Vi ser det på korset, när han svettas blod i örtagården och när han går ut i öknen. Det handlar om hela den del av vår mänskliga existens som vi inte står ut med, det

som är oförståeligt. Vi kan tänka på Auschwitz och Hiroshima, och vi kan räkna upp alla de platser som antyder att människan har lidit skeppsbrott, att hon har försatts i en situation där hon inte själv kan klara sig. Där vill Jesus komma in för att befria oss, rädda oss, frälsa oss, hela oss.

Svårigheten i vår tid är att så många människor inte kan koppla Jesu närvaro till detta svåra och tunga. Här är nog vi kristna lite medskyldiga till att man inte har förstått vidden och djupet i Guds människoblivande. Människor tycker ofta att vi är lite hurtfriska, har svar på alla frågor och inte riktigt kan hjälpa dem att se meningen i livets svårigheter, i tomheten, ensamheten och utsattheten. Därför är det så viktigt att vi som kristna också vågar gå med våra icke-kristna vänner och bekanta in i deras mörker, att vi vågar dela något av den utsatthet, ensamhet och obegriplighet som människor drabbas av. Det är när vi är som mest utsatta och sårade vi kommer Jesus Kristus närmast. När vi ser på Kristi kors måste vi där känna igen alla dessa mänskliga situationer av utsatthet, obegriplighet och mörker och tro att där livet är som tyngst och svårast, där är Gud som närmast i Jesus Kristus.

Det är betecknande att den första konstnärliga framställningen av korset är triumfkrucifixet. Kristus är korsfäst, men samtidigt som han är korsfäst börjar härligheten, uppståndelsen, redan lysa fram. I fornkyrkan var det naturligt att avbilda Kristi kors som segerns och triumfens tecken. Denna omärkliga glidning från mörker och korsets smärta till härligheten och det nya livet är ofta lösningen i trons natt och mörker. När vi verkligen är förenade med Jesus i det tunga och svåra, då vänder det. Då händer någonting. Då förstår vi att han verkligen har besegrat mörkrets makt, att han vill göra det också för oss i vår tid och vår miljö. Men för att kunna ta emot Jesus som den Uppståndne och Förhärligade måste vi också dela hans kors, dela den del verkligheten som i vår tid är korsets utsatthet. Vi kan inte hitta en genväg till det nya livet, till uppståndelsen och härligheten, om vi inte vågar konfrontera oss med korsets smärta. Var och en måste personligen upptäcka att det är Jesus Kristus som har stigit ner i det svåra för att befria oss.

Kyrkofäderna använder två grekiska ord för att beskriva detta. *Katabasis* innebär att Gud stiger ner. Han stiger ner till synden och smärtan för att höja oss upp till sig själv, *anabasis*. Vi kan se det som en slags gungbräda. Gud stiger ner och människan åker upp. Denna grundrörelse är mycket viktig att komma ihåg. Alltsedan Gud har blivit människa och stigit ner i vår verklighet höjs människan upp till något stort och underbart. Det sker ofta nästan samtidigt. Vi kan tänka på triumfkrucifixet. Kristus är korsfäst och han kommer att vara korsfäst till tidens slut. Så länge en människa lider här på jorden vill Kristus identifiera sig med denna människa. Men samtidigt som han tar på sig det svåra ger han oss del av det nya livet, av uppståndelsen, av segern. Vi kristna bär detta mysterium i oss genom vårt dop. Vi är tecknade med korsets och uppståndelsens tecken. Ibland ser man kristna från Mellanöstern som har ett kors intatuerat på armen för att markera att de tillhör Kristus, den Korsfäste. Vi kan säga att vi genom vårt dop har fått korset intatuerat i vår själ. Det är den nyckel med vilken vi kan förstå tillvaron. Korset är alltid tecken på uppståndelse och nytt liv. Därför är det så viktigt för oss kristna att hålla ihop denna verklighet redan från början.

Som vi såg i Johannes av Korsets dikt stiger Jesus ner i smärtans avgrund för att dela människans tårar och samtidigt ge henne sin glädje. Det är ett saligt utbyte som gång på gång sker i vårt liv. När vi verkligen möter Jesus Kristus och tar emot honom i vårt liv är det tecknat både av sorg och av glädje. Det är sorg och smärta, när vi ser avståndet till honom, när vi ser vår nöd och världens nöd. Samtidigt är det tecknat av oändlig glädje, därför att han har

så stor kärlek att han verkligen kommer till oss, där vi är som mest sårbara, svaga och i behov av honom.

För många är den stora svårigheten att de inte vågar se sin nöd och sitt behov. Vår tid är specialist på att ge oss all slags surrogat, som inte kan fylla vårt hjärta. Ordet tidsfördriv är ett av de ord jag tycker minst om. Det antyder att tiden är till för att fördrivas, att vi fyller tiden med det som egentligen är onödigt och inte betyder något. Man orkar inte med tiden och livet sådant det är. Därför måste man hitta på alla slags tidsfördriv för att döva den djupare smärtan och längtan. Men i längden går det inte.

Också i vår tid kan vi se att människor faktiskt öppnar sig för det djupa mötet med Jesus Kristus. Men ofta behöver de bröder och systrar som hjälper dem att öva upp den förmågan. Vi kan alla på ett eller annat sätt förmedla något av Jesu närvaro till våra medmänniskor. Kyrkans mysterium innebär att vi har fått Guds förtroende att ge tron vidare, att visa vägen till Jesus Kristus. I vår tid är människor ofta mer öppna för det personliga vittnesbördet av en vän eller bekant. Ytterst få söker sig till en kyrka eller öppnar Bibeln. Vi är alla kallade att försöka förmedla något av vår erfarenhet och vårt möte med Jesus Kristus. Att man ger ett personligt vittnesbörd eller bara berättar om hur man själv har sökt sig fram till Jesus Kristus, mött honom och fått hjälp i sin situation kan göra oerhört mycket för att hjälpa en annan människa att hitta vägen fram.

Det är hela den kristna gemenskapens uppgift att göra Jesus känd och älskad, eftersom vi alla tillhör honom på ett så djupt sätt genom vårt dop. Genom dopet är Kristi mysterium ingjutet i oss. Vi tillhör den Korsfäste och den Uppståndne och vi kan se på hela livet i det perspektivet. Vi kan tolka livets alla situationer utifrån kors eller uppståndelse. Vi kan märka att det ofta går in i vartannat, att det är en enda verklighet som vi har fått del av, Jesu fulla mysterium. De viktiga ögonblick vi har haft i vårt liv har alltid med Jesus att göra. Det är han som har fått oss att förstå vilka vi egentligen är, att vi har ett oändligt värde i Guds ögon, att vi är skapade till Guds avbild och att vi genom att efterfölja Jesus finner den rätta vägen genom livet. I Jesus Kristus finner vi vem vi själva är på djupet. Han ser ständigt på oss med kärlek, med omtänksamhet och ömhet för att älska fram det bästa, djupaste och vackraste i oss. Han vill verkligen att vi skall bli lika honom.

Då vi ser på vårt liv, ser vi att när det verkligen händer något stort och omvälvande, var det för att Jesus kom in och lät något ske djupt inom oss. Här kan vi säkert alla ge vår lilla historia om när Jesus kom in i vårt liv och någonting förändrades på djupet. Detta kan också vara en daglig verklighet. I varje ögonblick av vår existens är vi föremål för Jesu kärlek och omtänksamhet. Han är, som vi säger i traditionen, *Homo viator*, den som alltid går med oss på vår pilgrimsfärd genom livet. Han har alltid något att säga, att ge oss, uppmuntra oss och ibland förmana oss. Som kristna är vi omöjliga att förstå utan Jesus. Är det någonting i vårt eget liv som vi inte riktigt begriper eller förstår, får det ofta sin förklaring när vi speglar oss i Jesus. Vi skulle kunna sammanfatta vår dagliga relation till Jesus i att spegla oss i hans mysterium, i hans bild.

Det djupaste i oss är alltid något som sker i dialog med och relation till honom. Det har kristna i alla tider förstått. Men i vår individualistiska tid är det kanske lite svårare att förstå det. Vi uppfattar oss ofta som åtskilda individer som är oberoende, står på egna ben och inte så mycket som ett jag i förhållande till ett Du. En annan sak vi behöver påminnas om av Jesus Kristus är, att vi ständigt kan leva i relation till honom och genom honom till Fadern. Vi är som kristna aldrig ensamma. Vi lever aldrig på egen hand, utan i relation till honom finner vi

vårt djupaste jag. De kristna mystikerna brukar säga, att när vi kommer närmare oss själva, finner vi inte ett jag utan ett Du. Vi blir ett äkta jag, bara eftersom ett Du ser på oss, älskar oss och ger oss vår existens. Något liknande är det i våra mänskliga relationer. Vi kan aldrig vara ett jag på egen hand utan vi får vår existens av Gud genom att Jesus Kristus har gett oss vår existens, det nya livet. Vi fördjupar vår egen existens just i relation till honom i en ständig Du-relation och en ständig dialog, som får sitt eko i våra medmänskliga relationer.

Jag tror att många kristna, på ett kanske mer omedvetet sätt, har denna djupa medvetenhet om att det alltid är en kärleksfull blick som vilar på dem. Vi kanske inte alltid tänker på att Jesus är med oss, men djupt inom oss är vi ändå medvetna om att det finns en oändligt kärleksfull blick som följer oss, ser på oss och kanske ibland också sörjer över att vi inte riktigt tar emot kärleken och låter oss förvandlas av den. Denna medvetenhet om att Jesus är med oss, älskar oss och ser oss kan förvandla vårt liv. Den ensamhet och tomhet som så många människor kämpar med i vår tid är menad att fyllas av hans fullhet. Vi kan använda ordet tomhet både negativt och positivt. Tomhet på någonting upplevs som jobbigt och tungt. Men tomhet för någonting och för Någon är bara en förberedelse för att uppfyllas av något stort och underbart. Tänk om människor kunde vända på den svåra tomheten och se det som en förberedelse för att ta emot allt det som Gud vill ge oss i Jesus Kristus.

Vi får dag efter dag leva i denna djupa Du-relation med Jesus Kristus. Då får dagen och livet en helt annan färg. Då anar vi att allt har en djupare mening, att vi aldrig är enbart hänvisade till oss själva och vår begränsade värld utan att vi redan nu får ta ut något av evighetens gemenskap och härlighet i förskott. Här nere är vi pilgrimer på väg till något oändligt mycket större. Men detta liv har också en oerhörd vikt och täthet. När vi läser evangeliet ser vi att Jesus betonar att de små tingen, de små detaljerna är så viktiga. Även vi i vårt lilla och händelselösa liv är viktiga för Gud. Vi kan i vår tillvaro, hur händelselös och till det yttre betydelselös den än verkar, hjälpa Jesus att bära korset för världens frälsning.

Vi är Jesu medarbetare och vi får i vårt dagliga liv på olika sätt hjälpa honom att frälsa världen. Det kan låta allt för högt och teologiskt, men det är något stort som sker i det lilla. När vi i kärlek och medvetenhet utför vårt arbete, när vi på ett tydligt sätt försöker göra världen lite bättre och vackrare, då är vi verkligen Jesu medarbetare här på jorden. Ibland räcker det med ett litet leende. Vi behöver inte alltid se så dystra ut som man gör på tunnelbanan i Stockholm. Det är så lite som behövs för att sprida Jesu ljus. Ibland kan ett leende eller ett vänligt ord ge människor ny livskraft och nytt mod. Jesus vill att vi ser på vårt liv som en stor och viktig kallelse, att vi genom vårt dop är hans medarbetare. Han har kommit ner till vår jord. Han har avstått från sin gudomliga härlighet för att leva med oss, lida med oss, dö för oss, för att vi en gång skall få del av hans härlighet. Då förväntar han sig också att vi ser på vårt liv i det ljuset, att vi faktiskt får oändliga möjligheter att sprida hans kärlek och godhet omkring oss.

Vissa säger: "Vad kan vi göra? Vi är pensionärer och har ingenting att göra." Jo, vi har alla något stort och underbart att göra, även om det sker i det lilla. Det första är att ta emot den kärlek som Jesus ger oss och tro att vi är oändligt älskade. Vi är skapade som unika mästerverk av Gud. Jesus vill genom sin frälsning göra oss ännu vackrare, ännu mer uppfyllda av godhet, skönhet och sanning. Vi får se på vårt liv som en process där vi ständigt är föremål för hans omtänksamhet och godhet och får försöka sprida något av detta omkring oss. Det har blivit ännu viktigare och mer nödvändigt i vår tid när vi kristna är så få. Man brukar säga att kristendomen håller på att förflyktigas från Europa. Det som tidigare var en naturlig process, att ge tron vidare till nästa generation, har blivit mycket svårt och tycks ofta ganska omöjligt.

Vi måste inse att vi har ett ansvar att förmedla tron, att ge den vidare. Jag behöver tänka efter hur jag på ett trovärdigt sätt kan förmedla min relation till Jesus Kristus till dem jag möter. Som lemman i Kristi kropp, i Kyrkan, har vi genom vårt dop ett uppdrag att föra tron vidare. Det kan vi bara göra om vår tro verkligen befruktar vårt liv, om den betyder något för oss, om det är vår stora glädje att få tillhöra Jesus Kristus. Denna glädje är inte i första hand en känslös glädje, utan den ligger djupare. Den djupaste meningen i tillvaron ges oss när Gud blir människa. Vi försöker då genom vårt mänskliga liv vidarebefordra denna insikt till dem vi möter.

Samtidigt vet vi hur svårt det kan vara att hitta ord som når fram. Det teologiska språket, Kanaans tungomål, ord som frälsning och nåd, vet man inte riktigt var man skall placera. Egentligen är det ett stort och spännande uppdrag för oss att på ett personligt sätt kunna förmedla vad Jesus har betytt i vårt liv, i vårt sammanhang. Folk är mer öppna för det än vi tror. De lyssnar inte främst till vad präster och biskopar säger utan i högre grad om någon på arbetsplatsen, i grannskapet eller i bekantskapskretsen med sina egna ord på ett naturligt och äkta sätt försöker förmedla vad Jesus betyder. Då kan det börja hända något på allvar.

För att vi skall kunna förmedla tron behöver vi fördjupa och förstärka vår dagliga relation till Jesus. Då blir dagen något helt annat. Vi ser hur de fromma muslimerna brer ut sin bönematta flera gånger om dagen. Frågan är om vi som kristna gör något liknande. Har vi hittat de naturliga små bönestunderna som gör att dagen blir annorlunda? Om vi börjar vår dag i Jesu namn är det stor chans att någonting blir kvar under dagens lopp. Vi kan glädja oss över honom när allt är fint. Vi kan sörja med honom när det är tungt och svårt. Utnyttjar vi de små tillfällena under dagen när ingenting händer för att be, när vi väntar på bussen, sitter på bussen eller när vi får vänta länge i snabbköpskön? I stället för att bli irriterade kan vi be för dem som står framför oss. Om vi har lite fantasi och kärlek i vårt hjärta finns det alltid mer plats för Jesus i vårt liv. Då är det helt naturligt att vi vänder oss till honom och litar på hans hjälp, när vi kommer till svåra beslut och avgöranden, i kriser.

Så småningom kan det bli helt naturligt för oss att leva med honom som ville leva med oss. Han kom till vår jord för att visa Faderns oändliga kärlek till var och en av oss, för att visa oss att han ville rädda oss från den eviga döden och ge oss del av det eviga livet. Om vi redan här på jorden börjar öva in en djup gemenskap med Jesus Kristus då sker det något. Då händer det något omkring oss. Det ser vi också i vårt avkristnade, sekulariserade land. När människor söker sig till Jesus, då sprids det glada budskapet. Då ges det vidare.

Vi får lita på att det är Jesus själv som knyter ihop oss, som får oss att mer och mer vilja vara en enda kristen familj, alltså det vi kallar ekumenik. Speciellt i vårt land där vi är så få är det viktigt att vi verkligen stöder, uppmuntrar och hjälper varandra. Många människor utanför de kristna kretsarna säger till oss: "Ni bråkar ju bara. Hur skall det då vara intressant för oss att komma till er, när det ständigt finns konflikter mellan er?" Därför blir det allt viktigare med ett gemensamt vittnesbörd av kristna från olika kyrkor och samfund om att Jesus Kristus verkligen binder ihop oss, får oss att mer och mer söka enheten i honom. Om vi söker enheten i honom, då blir det nästan automatiskt lättare för oss att lita på honom. Det är han som vill och hela tiden arbetar på att göra oss till ett i honom, så att vi kan ge vårt gemensamma vittnesbörd till en värld som ännu inte har upptäckt honom. Då kan vi också på olika sätt ge världen hopp, ge människorna det som de ofta saknar: hopp och tillit till livet, tillvaron och Gud. Jesus Kristus har denna förmåga att verkligen få oss att dela med oss av det som är vårt. Det är inte alltid så lätt för oss svenskar att tala om det som finns djupast inom oss, så vi behöver den Helige Andes vänliga, men bestämda ledning.

Vi som är präster vet att om man är på sta'n är det ofta bara de som har druckit för mycket som vågar närma sig oss. Då är man modig och vågar tala om det som är viktigt i livet. Men kanske vi kan lära oss lite av våra sydländska bröder och systrar och bli lite mer frimodiga och djärva och våga dela med oss av tron. Så många människor längtar innerst inne efter ett möte med Jesus Kristus. Vi alla kan på vårt sätt bidra till att förmedla hans nåd och kärlek till dem vi möter. Därför måste vi mer och mer själva öppna oss för honom och se det som vår stora glädje att tillhöra honom.

När vi därför, som i kväll, samlas för att tänka och tala om Jesus är det oerhört befriande för var och en att bli medveten om sin betydelse som Kristi lärjunge. Alla som har funnit Jesus i sitt liv har en unik kallelse, en unik betydelse i Kristi stora, mystiska kropp. Även om man bara är en liten lillfingernagel i gemenskapen betyder man ofantligt mycket. Det vet vi. När man har besvär med lilltån är det svårt att gå. Så är det också i Kyrkan. Om alla såg sin oersättliga plats som en lem i gemenskapen, då skulle något stort hända. Vi svenskar är präglade av jantelagen. Vi vågar liksom inte tro att vi kan vara så viktiga i Guds ögon. Men vi kan betyda oändligt mycket. Det är en följd av Jesus och hans frälsning att han ger varje människa som följer honom en viktig uppgift. Bara genom att vara den man är, bara genom att öppna sig för Jesus Kristus och försöka leva i hans närvaro och sprida hans ljus, kan man betyda mycket, mer än man kan ana.

I varje kristen gemenskap, församling och kloster märker man att det ofta är de som tycks mest fördolda som kan betyda mest. Ibland är det först när de är borta som man verkligen förstår hur viktiga de var. Det är de små, de ödmjuka, de till synes obetydliga som bär upp världen. Ni har säkert alla mött sådana människor. De finns i nästan alla gemenskaper och de märks inte så mycket när de är där. Först när de är borta ser man att det var de som höll trons låga levande i gemenskapen. När vi kristna blir mer och mer medvetna om vår kallelse, då kan vi också på ett ställföreträdande sätt stå inför Jesus Kristus för de människor som inte känner honom ännu, för dem som kanske väntar på just oss för att upptäcka den djupaste meningen i sitt liv.

Samtidigt vet vi att vår tro går lite upp och ner under livets gång. Trosprövningarna är något av det viktigaste i vårt liv. Det är då tron kan fördjupas. Många människor tror att när svårigheterna kommer är det slut med tron. Men det är tvärtom. Det är då vi kan fördjupas. Det är då vi kan växa i tron. Den kristna mystiken betonar mycket starkt att när vi människor hamnar i en situation som vi ser som utsiktslös, när vi tycket att Jesus har dolt sig för oss, är det för att vi skall söka honom ännu mer och för att vi verkligen skall sträva efter att komma honom ännu närmare. Då kan också tron renas. Då söker vi inte Gud bara för hans gåvor, tröst och vederkvickelse utan vi söker honom för hans egen skull, eftersom vi inser att han är värd mer än allt annat.

Något liknande kan det vara i våra mänskliga relationer. När problemen kommer och svårigheterna dyker upp är det mycket lätt att släppa taget. Det är något av vår tids tragik att människor har så svårt att hantera relationssvårigheter. Man tror att man har gift sig med en drömprins eller en drömprinsessa, men efter en tid upptäcker man att det är en vanlig människa som mest tycker om att shoppa och dricka öl. Då är det inte så roligt längre. Men då är det viktigt att börja arbeta på en djupare relation. Det är då den verkliga kärleken kan växa fram. Så är det också i vårt förhållande till Gud. Vi tycker ibland att Jesus överger oss, att vi inte får det vi önskar oss, att han har lämnat oss i sticket. Det är just då vi har en möjlighet att komma honom ännu närmare. Det är då vi får gå med honom in i mörkret, bära vårt kors och

gå igenom den dunkla natten för att komma honom ännu närmare och bli ännu mer förenade med honom. Tyvärr är det så att många människor inte riktigt litat på att det är så. De tror att livet alltid skall vara glatt, trevligt och problemfritt. Det finns något i vår tids mentalitet som gör att vi inte riktigt förstår den djupa smärtan och sorgen i tillvaron.

Om vi tillhör en korsfäst Herre då måste vi också dela något av detta. Det kan handla om vårt eget liv, det kan vara för andras skull eller för Kristi skull. Korset får aldrig helt fattas i vårt liv. Det dröjer ett tag innan vi förstår att det som drabbar oss i sista hand är ett deltagande i Kristi korslidande. Det är ett privilegium att vi får hjälpa Kristus att bära korset. Det är väsentligt för oss att upptäcka att när livet är tungt och svårt, då är det alltid ett sätt för oss att få dela Kristi kors.

För ett par år sedan var jag i Australien på världsungdomsdagen, då ungdomar från hela världen samlades för att möta påven. Då ordnade man en korsvägsandakt genom hela Sydney. Simon från Cyrene skulle då hjälpa Jesus att bära korset. Man hade valt ut en av aboriginerna som kom med känguruskinns på ryggen för att bära Jesu kors. Det var en mycket tydlig symbol. Den utvalde mannen tillhör ett folk som alltid har blivit förföljt, som jagades som kaniner och sköts ihjäl. Deras lidande blev infogat i Kristi kors, när en av dem hjälpte Jesus att bära korset.

Kanske vi i vår tid, när vi har det tungt och svårt, upptäcker att vi får bära en liten flisa av Kristi kors. Om vi kunde se det, skulle något förändras. Korset är lika tungt, men det har ändå en mening. Det finns någonting mer än själva smärtan. Då börjar rätt som det är något av uppståndelseljuset att lysa upp. Återigen kan vi tänka på triumfkrucifixet. Jesus Kristus har blivit människa för oss, lidit, kämpat och dött för oss för att vi en gång skall få del av hans fulla härlighet i evigheten. Men redan nu finns det ögonblick då denna härlighet, detta nya liv, träder fram. Vi alla kan vittna om att vi har fått erfara något av detta oändligt stora och underbara, kanske bara en liten glimt. Det visar verkligen på att Jesus Kristus är med oss under vår jordevandring. Då blir livet något annat. Då sker det något stort. Jesus Kristus har tagit på sig den del av verkligheten som vi människor inte klarar av för att vi skall få del av hans eviga härlighet.

Vi måste ge Jesus möjlighet att bära oss när det är tungt och svårt. Det är befriande för oss att upptäcka att vi får vara sårade, svaga människor. Vi har alla något djupt inom oss som är sårat. Det kan vara allt möjligt. Det finns ofta någonting som aldrig riktigt kan helas. Det kan vara en smärta från barndomen. Men just där vi är som mest sårbara är Jesus oss som närmast. Han har kommit för att läka de sårade, hela och förlåta syndarna. Han har inte kommit för de rättfärdiga och starka utan för de svaga, dem som verkligen behöver honom. Att då se att mitt sår, min svaghet är något som drar till sig hans helande, frälsande kärlek är stort och underbart. Det är en del av det saliga utbytet att det vi inte själva klarar av och orkar med det vill Jesus bära för oss. Därför har vi alltid möjlighet att ta emot honom hur vi än känner det. Vad som än tynger oss vet vi att det är till oss han har kommit.

Han har kommit till var och en av oss. Vi säger ibland att även om det bara fanns en enda människa skulle Gud ha blivit människa för att frälsa och rädda henne. Så viktiga är vi alla, var och en, i Guds ögon. När vi accepterar det blir vi ödmjuka. Det är det paradoxala. Ödmjukhet är att inse att Gud har gett oss en oerhört stor betydelse i hans ögon, kanske inte i världens ögon och våra egna ögon. Men i Guds ögon är vi mycket värdefulla. Därför blir han människa, lider, dör och uppstår. När vi kan acceptera att vi har en så stor betydelse i hans

ögon får vi också kraft att försöka motsvara det. Då blir det vår glädje att försöka gå med Jesus Kristus i vårt liv och sprida det ljus och den glädje han ger oss.

Det är min önskan och bön till er att ni också i ert liv skall upptäcka hur oändligt nära Jesus vi är, att vi aldrig är utan honom, allra minst när det känns som om han är borta. Då är han kanske ännu närmare, så att vi också på ett eller annat sätt bli delaktiga av det stora uppdraget att ge något av Jesus vidare till de människor vi möter. Om vi inte ger Jesus vidare kommer oändligt många människor aldrig att möta honom. Så är det i vår del av världen där kristendomen riskerar att förflyktigas och försvinna. Om inte vi som lever här och nu vill ge vår tro på Jesus vidare, då kan det bli riktigt illa. Samtidigt är det den största glädjen att få dela med sig av det som är stort i livet. Om vi har fått förmånen att få möta Jesus, vill vi ge det vidare på ett naturligt och alldagligt sätt. Kanske det mest spännande är att hitta ord och åtbörder och ett sätt att förmedla sin tro som människor kan förstå. Det är svårare i vår tid. Det religiösa språket, Kanaans tungomål, förstår man inte längre. Men det är spännande och utmanande att försöka hitta ett sätt att tala om Jesus som kan ge människor nytt hopp om livets mening i deras liv. Det är min önskan till er att det skall bli så.

Vi slutar med en bön.

Herre Jesus Kristus. Du ser på var och en av oss med oändlig kärlek för att vi skall upptäcka hur stort och underbart vårt liv är. Hjälp oss att ta emot dig ännu mer och förvandlas av din kärlek, så att vi också på ett eller annat sätt kan förmedla vår tro på dig till den människa i vår närhet som bäst behöver det, som utan oss får stå kvar ute i kylan, mörkret och tomheten. Amen.